

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Jeppe. Et siællandsk Eventyr

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893713870704/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Saa lidt som svinet Erulst behage mig;
 Een gaar til Hovedet, og een til Halsen,
 Jeg Midten eene holder lykkelig
 I alle Ting, og fremsfor alt, i Talen.

Paa Torden følger Pladsregn, og paa den
 Omfider Soelstin, ficere Ven!
 Moer Birtes Bryst blev endeligen mattet;
 Hun endte Prækten Kloffen Et,
 Og Jeppe, som deraf kun lidt havde fattet,
 Forlod hun triumferende, men træt.
 Unap var hun borte, før, saa hurtig som en Muus
 I Flugten for den nære Kat,
 Der helt er atter ude af sit Huus,
 Og een, to, tre har Skoven fat.
 Der sætter han sig, op til Stubben af en Eeg,
 Dybt i dens skyggesfulde Midte,
 Hvís Dagt af Bøge til Dryaders Læg
 forbyder Phoebus selv at tittle.
 Tre, fire Stridt derfra blandt Blomster rusler ned
 Et Kildevæld, og Zephyr hjít forfølger
 En Sommerfugl paa smaa, men netle Bølger.
 Hvem glemmer ei sin Sorg paa et saa yndigt Sted?
 De muntre Vindes Dands i Toppens Greene,
 Ved glade fugles Sang — de grønne Skyggers Læg —
 Og Bækfers Raslen mellem spidse Steene
 hendrøser Heltens sedt ved Roden af hans Eeg.

Ser Timer flye forbi hans Siæl som Dieblif;
 han drømmer ei om Død, og Juttets gode Dage,
 for vaagnet meere tung at føle Livets Plage,
 Men nyder af den Røe, en ærlig Mand kan smage,
 Og som til Skurken aldrig Udgang fik.

Søvn, som jeg før har jagt, er, naar og hvor det var,

Paa Brig, og Sofa, med og uden Magen,
 I Seng, i Stol, ret brav; men hvor man Træer har
 Til Omhæng, Græs til Pude, Duft til Lagen,
 Med ubespæret Samvittighed og Mave,
 Og eene — Himlens allerbeste Gave.
 Ved denne Balsam Heltens hele Kropp
 Blev lægt igjen; Hamadryader heele
 Hans Pande, Næse, Mund med Kys; og Philomela
 Smjæder med sin Sang ham styrket vaagner op.

„D!“ brød han ud, intens en bæiet finger
 Af Diet jog, hvad Morpheus havde glemt,
 „Den Søvn var god! og ved min Side springer
 „Netop et Væld, hvorned jeg ganske nemt
 „Kan slukke Tørsten, jeg opvaagnet' til!
 „Nu er jeg glad igjen. Man sige hvad man vil,
 „Vor Jord er ei saa slemt, som somne sige;
 „Paa alting kan vor Herre raade Bod;
 „Om det just altid ikke gaaer saa lige,
 „Saa kan en Blind dog see, at Gud er god.“
 Og derpaa gif han munter hen til Bækken,
 Og øste med sin Hat, og drak,
 Og satte sig igjen paa Ege Stolen,
 Og hørte paa Peer Dyes frøers Qvækken,
 Og Nattergalens Sang, og saae paa Solen,
 Som gif i Seng; og vedblev med sin Snak:

„Her er saa smukt, saa smukt, at jeg tør sige,
 „Sig intet blidere kan see,
 „Deroppe selv i høie Himmerige
 „Og dette har jeg Ule Lov at see!
 „Her fuglen slaae! see Solen hist nedsynke,
 „Ei meer for Herremanden end for mig!
 „Den hele Skov er glad, selv Ormen fryder sig;
 „Og det var Synd, om jeg allene vilde flynke.“

„“